

РЕШЕНИЕ

№ 10207

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **12419** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. П. Д. против решение № 4950 от 11.11.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение (СРС, НО), постановено по н.а.х.д. № 4691 по описа на СРС за 2024г. С решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-003634/21.02.2024г., издадено от началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за извършено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Касационната жалба съдържа доводи, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) е издаден извън срока по чл.34 от ЗАНН, както и че в НП не е налице пълно точно и ясно описание на нарушението. Моли съда да отмени решението на СРС и потвърденото с него НП. Претендира разноски, съгласно представен списък (л. 20).

Ответникът - началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, в писмени

бележки е заявил подробно становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София- град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въззивният съд, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 27.11.2023 г., в 11:07 ч., в [населено място], по [улица]до [жилищен адрес] с посока на движение от ул. „Проф. А. Т.-Б.“ към Околовръстен път МПС с марка и модел „Л. НХ 300 Х“, с рег. [рег.номер на МПС] , се движило с 103 км/ч, след приспаднат толеранс от 3 %, при ограничение на скоростта от 50 км/ч в населено място. Превишението е заснето с мобилна система за видеоконтрол „С. М2“ с № MD1193, преминала техническа проверка на 14.03.2023 г., за позиционирането, на която бил съставен протокол, съгласно изискванията на чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. и е направена фото – снимка. Изготвен е снимков материал от техническото средство.

След извършена допълнителна проверка бил установен собственикът на заснетото МПС към 27.11.2023г., а именно касаторът Д.. Във връзка с това на 06.02.2024г. последният подал в отдел „ПП“ - СДВР декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която отразил, че на посочената дата и час е управлявал собственото си МПС. На същата дата /06.02.2024г./ свидетелят А., младши автоконтрольор в отдел „ПП“ - СДВР, съставил АУАН бл. № 0619568/06.02.2024г., в който подвел констатираното нарушение като такова по чл.21, ал.1, вр. чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП. Актът е предявен на Д., който го подписал без възражения, като такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на акта е издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление № 24-4332-003634/21.02.2024г.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, решаващият съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение, както от обективна, така и от субективна страна, като наказанието е определено правилно, поради което е потвърдил НП. Въззивното решение съдържа мотиви, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателното постановление (НП) са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията за тяхната форма и съдържание. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта и възприетата правна квалификация. В решението е прието, че АУАН и НП са съставени в предвидените в член 34 от ЗАНН давностни срокове. При това положение и като не е констатирал наличието на сочените в жалбата основания за отмяна на НП решаващият съд го е потвърдил.

Въззивното решение е правилно.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният

съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор. При постановяване на решението съдът пълно и всеотстранно е изследвал фактичката обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. Съответни на закона са изводите на СРС за липсата на допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаване на НП, които на това основание да водят до отмяна. От приобщените по делото доказателства е видно, че АУАН и НП съдържат всички реквизити по чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН. Съставомерните факти, свързани с извършване на административните нарушения от санкционирания А. Д. са правилно описани в АУАН и НП. Неоснователни са доводите в касационната жалба, че не е посочено мястото на извършване на нарушението, както и пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено. В АУАН и НП ясно е описано, че в [населено място], по [улица]до [жилищен адрес] с посока на движение от ул. „Проф. А. Т.-Б.“ към Околовръстен път касаторът е управлявал посочения /с марка модел рег. номер/ лек автомобил със скорост от 103 км/ч., (след приспаднат толеранс от 3 %), което е с 53км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч. в населено място. Нарушението е установено и заснето със система за видеоконтрол АТСС С. М2 № 1193, поради което правото на защита на лицето не е нарушено.

Съдът не споделя доводите на касатора за нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Съгласно текста не се образува административнонаказателно производство, а образуваното се прекратява, когато: нарушителят е починал; нарушителят е изпаднал в постоянно разстройство на съзнанието; това е предвидено в закон или указ. Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая на 06.02.2024г. касаторът е депозирал декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, с която признава действието – управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] на дата 27.11.2023г. и от този момент контролните органи са били наясно със самоличността на водача. АУАН е съставен на същата датата – 06.02.2024г., следователно и двата срока по чл. 34 от ЗАНН за образуване на административнонаказателното производство са спазени и не е налице процесуално нарушение.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4950 от 11.11.2024г., постановено по н.а.х.д. № 4691/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

СЪЖДА А. П. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи

юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: